

předmětů (kočárů, auta) pozбудou tyto věci na ceně. Mimo to nastane určitě ztráta na jejich ceně i následkem notorického poklesu celé soustavy hospodářských čísel. Z toho vyplývá, že odkladem exekuce jest uspokojení vymáhající strany alespoň částečně ohroženo. Bylo proto podle § 44 druhý odstavec ex. ř. povolený odklad exekuce učiniti závislým na zřízení jistoty.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Otázku, zda vymáhaná pohledávka jest či není kryta tím, že jest knihovně zajištěna na nemovitostech povinného, není třeba řešiti při rozhodování o nutnosti zřízení jistoty podle § 44 druhý odstavec ex. ř., neboť zde rozhoduje jedině, zda odklad exekuce může ohroziti uspokojení vymáhajícího věřitele. Správně doličuje rekursní soud, že v souzeném případě jest vymáhající věřitelka podle stavu věci odkladem exekuce ve svém nároku na uspokojení ze zavedené mobilární exekuce následkem hrozícího znehodnocení zabavených svršků ohrožena, stěžovatel dotyčné důvody rekursního soudu ani nenapadá. Toto ohrožení nelze uznati za odstraněné tím, že vymáhaná pohledávka jest zajištěna zástavním právem na nemovitostech povinné, neboť složením jistoty má býti zajištěno rychlé a snadné uspokojení vymáhajícího věřitele, kdežto knihovní zástavní právo vede jen zdoluhavým způsobem k uspokojení věřitele, a zákon jen výjimečně připouští, by byla jistota opatřena hypotekou (§§ 56 druhý odstavec c. ř. s. a 78 ex. ř.).

Čís. 12629.

K třetím osobám ve smyslu § 36 (2) zák. čís. 100/1931 sb. z. a n. náležejí i účastníci nesporného řízení.

(Rozh. ze dne 24. května 1933, R I 456/33.)

Usnesením ze dne 27. července 1928 bylo nemanželskému otci Jindřichu W-ovi uloženo platiti na výživu dítěte 150 Kč měsíčně. Návrhu otce, by bylo výživné sníženo, soud první stolice vyhověl potud, že snížil výživné na 85 Kč měsíčně. Rekursní soud zamítl návrh otce na snížení výživného. Proti usnesení rekursního soudu podal otec dovolací rekurs teprve šestnáctý den po doručení napadeného usnesení.

Nejvyšší soud dovolací rekurs odmítl.

Důvody:

Jindřich W. podal revisní rekurs teprve šestnáctý den po doručení napadeného usnesení, tudíž po uplynutí stanovené lhůty v § 36 (1) zák. čís. 100 z r. 1931 sb. z. a n. Podle ustanovení odst. (4) téhož paragrafu lze podati rekurs v řízení, kterým se vykonává péče o osoby

jsoucí pod zvláštní zákonnou ochranou, i po uplynutí lhůty stanovené v odst. (1), nenabyly-li třetí osoby z rozhodnutí práv. V § 23 rozlišuje sice zákon mezi účastníky řízení a jinými osobami, než z toho nelze dovozovati, že osoby třetí, o nichž se zmínka činí v §§ 32, 36 a 39 (2), jsou odlišnými od účastníků řízení, to podává se i ze vzniku § 39. Odstavce b) § 39 zněl ve vládním návrhu (tisk čís. 254), že soud první stolice může rekursu sám vyhověti, může-li jeho usnesení býti změněno bez újmy pro některého účastníka, a teprve v ústavně právním výboru senátu byl doslov jeho přizpůsoben doslovu §§ 32 a 36 s tím odůvodněním, že podobná výhrada není tam činěna jen ve prospěch účastníků, ale vůbec pro osoby třetí (tisk 437). Z tohoto odůvodnění plyne, že mezi osoby třetí náležejí i účastníci řízení, nabyli-li z rozhodnutí práv, a to v poměru k stěžovateli, tomu svědčí i tendence vyslovená v důvodové zprávě k § 36, že nejvyšší soud schválil ve svém posudku o osnově zákona, že tím předejde se tomu, by bylo možno dosáhnouti změn úpravy na rekurs třeba až po delší době podaný, což se nedoporučuje v zájmu právní bezpečnosti. Tento názor sdílí také Mrština ve svém spise — zákon o základních ustanoveních soudního řízení nesporného na str. 223 odstavec druhý, kde praví, že práv nemohla nabýti ovšem osoba, jež sama zmatečnost vyvolala, tedy i účastník řízení. Jest proto osobou třetí vyrozumívati každou osobu jinou, odlišnou od stěžovatele. Toto stanovisko zastávala i prakse nejvyššího soudu v Brně rozh. čís. 1431 a ve Vídni rozh. Gl. U. 5299 při výkladu slov »někoho jiného« v druhém odstavci § 11 nesp. říz. Jelikož napadeným usnesením rekursního soudu bylo usnesení soudu první stolice snižující výživné nezl. Lotty W-ové ze 150 Kč měsíčně na 85 Kč změněno tak, že se návrh manželského otce Jindřicha W-a na snížení výživného ustanoveného usnesením ze dne 27. července 1928 měsíčně 150 Kč, zamítá, nabyla nezl. Lotty W-ová právo, že otec jest povinen na její výživu platiti i dále měsíčně obnos 150 Kč.

Čís. 12630.

Uznání dluhu netvoří ještě právní důvod, jež musí obsahovati vkladná listina podle § 26 knih. zák.

(Rozh. ze dne 24. května 1933, R I 469/33.)

K n i h o v n í s o u d povolil vklad zástavního práva na základě dlužního úpisu ze dne 2. prosince 1932. R e k u r s n í s o u d knihovní žádost zamítl. D ů v o d y: V rekursu jest vytýkáno, že dlužní úpis nemá náležitosti § 26 knih. zák. Podle tohoto místa zákona musí listiny, jde-li o nabytí věcného práva, obsahovati platný právní důvod. Listina, o niž tu jde, neobsahuje platný právní důvod pro dluh majitelů nemovitosti, ježto v listině té jen potvrzují, že jsou dlužni manželům H-ovým 45.000 Kč a že tuto pohledávku uznávají. V listině není vyjádřeno, zač jsou řečený peníz dlužni, neobsahuje proto listina zavazovací důvod. Uznání dluhu není ještě o sobě právním důvodem pro dluh a uznání